

[Undervisningsministeren.]

lige Ordning. Jeg forstod, at det ærede Medlem mente, at det var en Vanskelighed. Det er klart, at dengang man i Juli—August Maaned i Kommissionen formede dette Forslag, ansaa man det vel fra de fleste Sider for givet, i hvert Fald for saa ønskeligt, at man stræbte efter det af alle Kræfter, at man til 1. April havde en endelig Ordning, og havde man en saadan endelig Ordning, var det Spørgsmaal, det ærede Medlem rejste, jo irrelevant. Nu kan det blive af Betydning, og derom vil jeg gerne sige, at saa maa man vel, hvis der ellers er 10 Børn i 7-Aars Alderen, der skal i Skole, og hvis de melder sig, oprette en Særklasse for dem; men det skal jeg for øvrigt ikke tage endelig Stilling til, det kan vi forhandle om i Udvalget, hvis det er nødvendigt.

Til det ærede Medlem Frøken Inger Merete Nordentoft har jeg egentlig ikke mange Bemærkninger. Det ærede Medlem tog jo paa sit Partis Vegne uhyre velvilligt imod Forslaget, var ganske vist imod Særklasserne, men erkendte, at det var en Udvej, man kunde gaa med til, netop fordi det var en midlertidig Ordning, og at det er en midlertidig Ordning, som ikke paa nogen Maade præjudicerer den kommende Ordning, har jeg netop understreget meget stærkt i min Forelæggelsestale.

Det ærede Medlem Hr. Stærmosen spurgte til sidst om noget, som jeg ikke er saa forfærdelig godt inde i i Øjeblikket — det haaber jeg, det høje Ting vil tilgive mig i Betragtning af den korte Tid, jeg har haft med det at gøre. Det er Spørgsmaalet om de 117 000 Kr. i Apenrader Bank. Det ligger saaledes, at denne Sag er overgivet til Finansministeriet, og vi har ikke endnu faaet Svar. Saa vidt jeg ved, er Kontoen ikke aabnet, saaledes at Pengene er i Behold, men jeg siger dette med et vist Forbehold, da jeg ikke er ganske klar over det.

Der er et Spørgsmaal, som har spillet en vis Rolle i denne Debat i Eftermiddags og i Aften, og det er Spørgsmaalet om Tidsbegrænsningen. Her vil jeg gerne sige til det det ærede Medlem Hr. Frede Nielsen, der først berørte det, at jeg tror, det er et Ønske hos alle at faa en endelig Ordning saa hurtigt, det kan lade sig gøre, men jeg er ogsaa enig med det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen om, at det kan ikke være afgørende, om den endelige Ordning vedrørende Skoleforholdene i Sønderjylland, der er af saa overordentlig stor Vigtighed for os selv og kan

blive af overordentlig stor Vigtighed for vort Mindretal Syd for Grænsen, træffes nogle Maaneder før eller senere. Det maa dog være af langt større og mere afgørende Betydning, at man træffer en Ordning, der har været Genstand for den grundige og alvorlige Overvejelse, som er nødvendig, og som nu engang kræver en vis Tid. Den sønderjyske Kommission arbejder jo videre — den er, saa vidt jeg ved, indkaldt til Møde om faa Dage —, og da saa mange af de ærede Medlemmer af dette Ting sidder i denne Kommission, ligger det jo i hvert Fald for en Del i deres egen Haand at fremskynde dette Arbejde paa forsvarlig Maade, saa at vi kan naa til et Resultat.

Naar jeg er betænkelig ved i Loven at sætte den 31. Marts som Grænse, er det for det første, fordi man jo dog maa erindre, at hele denne Lovgivning, i Sandhed uden min Skyld, i hvert Fald er blevet sinket tre Maaneder. Jeg kunde bedre forstaa, at man i Sommer tænkte sig denne Tidsgrense, men nu kan vi vel se i Øjnene, at Forslaget ikke kommer igennem før til Jul, hvis man tør haabe det, og saa er det lidt ejendommeligt at tro, at man i Løbet af saa kort Tid som fra Januar til den 31. Marts kan naa til et Resultat med Hensyn til den endelige Ordning. Men jeg ser heller ingen Fare ved at vente, naar alle er enige om — jeg for mit Vedkommende giver det i hvert Fald min fuldeste Tilslutning —, at vi skal fremskynde Arbejdet i Kommissionen. Kan en god og forsvarlig Løsning naas til den 1. April, skal jeg ikke indvende noget derimod, men jeg tror, man som Realitetsmenneske maa se i Øjnene, at det næppe kan naas til den Dato. Ogsaa om dette Spørgsmaal er der imidlertid rig Lejlighed til at forhandle i det kommende Udvalg, og jeg er ikke stærkere viet til Enkeltheder i dette Forslag, end at jeg kan tilbyde den mest udstrakte Forhandlingsvilje. Jeg har modtaget Forslaget som en Arv efter min Forgænger fra den Kommission, der sad, og jeg følte mig forpligtet til saa hurtigt som muligt at fremsætte det til Drøftelse her i Tinget, og nu er det, heldigvis kan vi sige, kommet til en aaben og fri Drøftelse af disse Forhold. Jeg tror ogsaa nok, det skal vise sig, at vi naar et Resultat, vi kan være tjent med.

Dermed skal jeg slutte i denne Omgang, idet jeg udtaler Haab om, at det kommende Udvalgsarbejde vil give os en Ordning, som baade den danske Befolkning og Mindretallet dernede kan være tjent